

Geroepen zijn wij allemaal (Mc. 1, 14 - 20)

Lieve mensen,

We kennen het allemaal wel. Je komt bij iemand en je hoort:

‘Óh, je komt als geroepen.’

Je dochter, een buur, je oude tante, kijkt je helemaal blij aan, ze komt er even niet uit, ze heeft de hulp van iemand nodig.

En jij? Toeval of niet, toeval bestaat niet, ben weer even van overtuigd.

‘Zeg het maar. Wat kan ik voor je doen?’ is je reactie. Je was niet gekomen om iets te doen. Maar je gaat met graagte aan de slag.

Zo gaat het vaak. Je doet dingen omdat ze op je pad komen. Maar dat wil niet zeggen dat je je geroepen voelt om ze te doen. Je wilt attent zijn op mensen in je omgeving die iets te vieren hebben en je stuurt een kaartje; of die het moeilijk hebben; je brengt een bloemetje bij een zieke, veegt je voeten en komt toch maar binnen, als ze het je zo nadrukkelijk vragen. En als je weg gaat neem je je voor, gauw weer een kaartje te sturen; Hij zag er wel erg slecht uit.

Waarom dóe je die dingen? Voel je toch iets van dat je geroepen wordt?

Nee, zullen de meeste mensen zeggen: ‘dat denk ik niet, ik doe het gewoon om mensen te helpen.’

Als een roeping is: iets doen naar andere mensen toe, waar je geen weerstand aan kunt bieden, iets waar je andere dingen voor laat liggen, dat je gewoon móet doen, dat helemaal bij jou hoort

Mensen herkennen je niet, als ze zien met wat voor vuur je als opa met je kleindochter speelt. Ben jij dat, ben jij diezelfde man die anders duf in zijn stoel zit te hangen?

En ben je moeder? Moeders zijn helemaal speciale wezens. Als een engel, - moeder zijn vast het voorbeeld voor engelbewaarders, - als een engel waken zij over hun kinderen. Niemand kan hen kwaad doen. Maar een roeping? Nee!,..... nou ja, misschien toch !

Wij zijn gewend om bij 'roeping' zo groot te denken. Een priester heeft een roeping. En jij, toen jij je partner ontmoette, en voelde dat jullie voor elkaar bestemd waren, toen voelde dat ook als een roeping .

Kort geleden stak een aantal parochianen de handen uit de mouwen voor het opknappen van de kerk en het bij elkaar brengen van de benodigde pecunia.

Komt die wens op zijn minst niet voor een deel, voort uit de roep uit het evangelie? Sluit het aantrekkelijk maken van een plaats waar wij mensen ons geloof in de blijde boodschap kunnen vieren, niet aan bij de roeping van de 'vissers van mensen' uit het evangelie?

Terwijl een groep vrijwilligers hard met dat opknappen aan de slag was togen wij, met ik geloof negen mensen uit onze parochie, naar een andere kerk voor de wijding van een priester en twee diakens.

Door hun wijding zijn zij de eerst zichtbaren die aan de roep van Christus gevolg geven, zo radicaal dat zij als gewijde ambtsdrager een speciale positie onder ons hebben.

Hoe zullen die wijdelingen – we zouden het hen zelf moeten vragen – hoe zullen zij zeggen dat zij zich door Jezus geroepen voelen? En hoe weten ze dat? Hoe is dat gegaan?

In het evangelie ging het wel erg eenvoudig. Niets opzienbarends van Jezus. Geen grandioos wonder, geen doortimmerde en theologisch uiterst verantwoorde preek, maar simpelweg naar mensen toegaan. Lopend langs het strand ziet Hij vissers aan het werk. 'Ga met me mee. Ik zal jullie vissers van mensen maken.'
'Terstond,' staat er 'lieten zij hun netten achter en volgden hem na.'

Gaat dat zo snel? Terstond? Moet zo iets niet groeien?.....

Marcus is geen verslaggever, hij is een verhalenverteller. Hij wil niet een woordelijk verslag doen van de ontmoeting van Jezus met Simon en Andreas, en later met Jakobus en Johannes; hij schildert als het ware de roeping van die vier mannen, laat een heleboel omstandigheden weg en laat ons nadenken over wat het betekent Jezus te volgen.
Natuurlijk moet een roeping groeien.

En 'visser van mensen': wat betekent dat?

Niet mensen 'vangen,' maar 'opvissen,'..... de reddende hand reiken aan wie het water tot de lippen komt, aan hen die in nood zijn op zee, zo legt Nico ter Linden uit in zijn boekenserie: 'Het verhaal gaat.'

Die vier aan de oever van het meer moeten blijven wat zij zijn: vissers. Hun vak krijgt er alleen een dimensie bij, het vermenselijkt. En dus moeten zij een hoop leren, 'omscholen,' zegt het missaaltje. Maar zij blijven dezelfde kwaliteiten nodig hebben die zij ook in de gewone visserij nodig hadden: moed, geduld, volharding, waakzaamheid en kennis van de visgronden. 'En een beetje de wind mee,' denk ik.

In de kerk, in onze kerk, staan telkens weer mensen op die de handen uit de mouwen steken. Vrijwilligers, die dingen doen omdat ze vinden dat die gedaan moeten worden. Met moed, geduld, volharding, waakzaamheid, en kennis van de visgronden. En soms hebben zij windje mee.

Zijn wij het waard, waard om door Jezus geroepen te worden?
Achten wij ons bekwaam genoeg?.....
Waren die vissers het waard? Waar haalden zij hun bekwaamheid vandaan?

Het waren 'zomaar' vissers die Hij riep. Het simpele feit dat Jezus je opvist volstaat dus om je geschikt te maken als visser van mensen. Dus mogen wij doorgaan, al die parochianen die voor mensen binnen en buiten de kerk dingen doen. En dat zijn er heel wat.

En als wij ons inzetten en goed kijken naar de mensen om ons heen, dan zien we ze aan het werk met een inzet alsof het hun roeping is, zien wij ze dingen doen waar wij blij mee zijn, omdat als die dingen niet gedaan

werden, onze bijdragen ook niet goed uitkwamen. De een kan dingen regelen, de ander kan goed zingen. Een derde weet mensen in hun verdriet te troosten, een vierde de kerk mooi te versieren. Een vijfde bezoekt nieuwe inwoners namens de parochie, en ga zo maar door. En nog zijn een heleboel dingen te noemen waar we nog niet veel aandacht aan besteden.

Met aarzeling, vaak door de bevestiging van andere mensen die ons vragen om door te gaan met de dingen die wij doen, kan langzaam tot ons doordringen, dat het meer is dan toeval, dat wij ons voor die dingen inzetten, dat wij ons geroepen weten door het appèl vanuit het evangelie.

Met elkaar maken wij daardoor een geïnspireerde geloofsgemeenschap zichtbaar.

Laten we ons dus niet laten ontmoedigen. Niet door elkaar, niet door de maatschappij en niet door de traagheid van de kerk, zoals die bij voorbeeld nu weer blijkt, als het gaat om de toekomst van onze parochie.

De kerk moet nog leren hoe om te gaan met actieve gelovigen, die vanuit zorg voor elkaar, vanuit een eigen verantwoordelijkheid taken oppakken. Dat komt wel. Het moet. Het 2^e Vaticaans concilie heeft die eigen verantwoordelijkheid nog eens uitdrukkelijk voorgehouden. We groeien, met alle pijn die bij een groei hoort, naar een nieuw evenwicht tussen taken van gewijde ambtsdragers en wij als de basis van de kerk.

Wat aangereikt wordt in het evangelie van vandaag, is de simpele boodschap dat als Jezus je opvist, je je geschikt mag achten om te werken aan een wereld en in een kerk die je laat voelen dat je nodig bent en die je aanspreekt op je talenten.

De uitdaging die gevraagd wordt, is die in te zetten en vol te houden. Een roeping, zeker die door Jezus gedaan, vraagt levenslange inzet en is nooit voltooid. Een leven lang werken aan gerechtigheid, aan liefde, aan het tot zijn of haar recht laten komen van ieder mens.

Ad Besems

Barendrecht, 25 januari 2009